

Mijn ervaringen met vluchtelingen op Samos

Een aantal van jullie weten dat ik een kleine maand ben gaan werken in de medische post bij het vluchtelingenkamp in Samos.

Hoe was het daar en hoe is het met jullie bij elkaar verzamelde, vaak zelf gebreide en gehaakte, babymutsjes vergaan? Om jullie niet in spanning te houden: goed!!

Het overgrote deel van de baby- en kindermutsjes bedekken nu heel blije hoofdjes van kinderen die stralend om zich heen kijken: "zie je mij wel, met mijn nieuwe warme muts?" En vaak ook met nieuwe sjaals, wanten en jasjes, die gelukkig volop gedoneerd zijn.

Dat zijn de mooie dingen om te zien, naast veel andere zaken die heel verdrietig maken.

Want hoe is het toch mogelijk dat er in ons beschaafde Europa oorlogs- en geweldsvluchtelingen in koude vochtige barakken en dunne tentjes moeten wonen zonder goed sanitair en goed eten.

Op mijn eerste vrije dag liep ik naar het kamp. Bij de ingang, tussen hekken met prikkeldraad, zag ik bussen vol politie en bewaking bij de poort. Een gevangenis? Nee, opvang voor mensen die hun land hebben verlaten omdat daar oorlog is, omdat ze gemarteld zijn, omdat ze verkracht zijn, omdat ze hun leven daar niet langer veilig zijn en hun kinderen een toekomst in vrijheid en veiligheid willen bieden.

En wat zijn er veel kinderen! Ik herinner me een gezin uit Irak met zes kinderen, ze waren allemaal ziek, de één had hoge koorts, de ander longontsteking en het duurde maar en duurde maar.

En hoewel we deden wat we konden en paracetamol en antibiotica meegaven, is er het pijnlijke besef dat dat niet genoeg is. Om beter te worden is er veel meer nodig: warmte, veiligheid, rust, vitamines, geruststellende armen om je heen.

Kinderen zijn enorm veerkrachtig en konden vaak ondanks hun ziek zijn lekker spelen en grapjes maken. Maar ze hadden zeker in de gaten hoe gestrest en ongelukkig hun ouders waren.

En hoe nu verder? Er is geen uitzicht op een oplossing.

Nu het weer iets warmer wordt, neemt het aantal bootjes toe. Begin deze week kwamen er 101 mensen en kinderen in twee bootjes aan op Samos en zij zullen

buiten het overbevolkte kamp tussen de olijfbomen een plaatsje moeten vinden. De onwil van de kampdirectie, de Griekse politici en van de Europese politiek is alom bekend: "maak het mensen niet comfortabel, want dan komen er nog veel meer".

Dat betekent dat mensen en kinderen nu jaren gaan leven onder niet-menselijke omstandigheden. Het is onbegrijpelijk en het enige wat je kunt doen, heeft u gedaan, letterlijk en figuurlijk warmte geven aan kleine en grote kindertjes, Heel veel dank daarvoor.

